

ZÁHADY LADY ELEANOR SWIFTOVEJ

KNIHA 1

TAKÁ VEĽMI ANGLICKÁ
VRAŽDA

VERITY BRIGHT

Ljndeni

Taká veľmi anglická vražda

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindeni.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Verity Bright

Taká veľmi anglická vražda – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAKÁ VEĽMI ANGLICKÁ VRAŽDA

VERITY BRIGHT

TAKÁ VEĽMI ANGLICKÁ
VRAŽDA

Ljndeni

Vražda je vždy chybou. Člověk by nemal robiť veci,
o ktorých nemôže hovoriť po večeri.

Oscar Wilde, *Obraz Doriana Greya*

PROLÓG

Lady Eleanor Swiftová uprela pohľad na impozantnú fasádu a znova si v duchu položila otázku, či jej rozhodnutie vrátiť sa na toto miesto bolo rozumné. Od chvíle, keď dostala list s informáciou, že jej strýko zomrel, a ona celkom nečakane zdedila panstvo Henley Hall, bola si istá, že jej príchod sem je presne tým, čo v tejto fáze svojho života potrebovala.

No teraz...

Stála pred dvojkrídlovými dubovými dverami a pohľadom kĺzala po dvoch úzkych vežiach, ktoré sa týčili po oboch stranách rozsiahleho kamenného sídla krémovej farby. Oddelené tromi radmi oblúkovitých okien pôsobili dojmom, akoby svojimi hrotmi krájali sivú, zamračenú oblohu. Uprostred na hlavnom oblúku budovy sa vynímal vytesaný erb rodu Henleyovcov a jej sa zdalo, že na ňu z tej výšky odmietavo zazerá.

K panstvu Henley Hall patrilo aj osemdesiat hektárov pozemkov a záhrad a príjazdová cesta, ktorá v poloblúku obchádzala fontánu pred hlavným vchodom. Keďže cesta bola prázdna, natískala sa jej otázka, či strýkov obľúbený rolls royce je ešte stále v prevádzke. Spomenula si, ako sa v ňom viezla po kľukatej, takmer kilometer dlhej ceste k veľkolepej bráne z tepaného železa a potom ďalej až na železničnú stanicu do Chipstonu. Odtedy prešlo mnoho rokov a bolo to posledný raz, čo strávila istý čas na panstve a videla svojho strýka.

Vzdychla. Bolo to naozaj dávno, v lete 1904, mala vtedy iba trinásť rokov. V internátnej škole, ktorú navštevovala, dostala

povolenie stráviť jedny z mála prázdnin doma. Strýko sa však zdržal na panstve sotva jeden-dva týždne. Ako zvyčajne mal prácu v zahraničí a ju zveril do starostlivosti tajomného majordóma Clifforda.

V tom roku bolo mimoriadne daždivé leto a aby unikla jeho monotónnemu rytmu, dni trávila zahĺbená do obľúbených kníh a v noci spriadala fantastické plány, ako sa vyhnúť návratu do ešte bezútešnejšej internátnej školy. Odvtedy prešlo šesťnásť rokov a dnes sa znova ocitla na tomto mieste.

Zhlboka sa nadýchla, a keď potiahla rúčku zvonca, spomenula si, že naposledy, keď tu stála, nebola ešte dosť vysoká, aby na ňu dočiahla.

Kým čakala, znova sa zadívala na erb rodu Henleyovcov.

Na čo myslíš, Ellie?

PRVÁ KAPITOLA

Pripadalo jej ako večnosť, kým Clifford, majordóm jej zosnulého strýka, otvoril dvere. Tváril sa rovnako odmerane ako posledný raz, keď ho videla, a čo bolo nepochopiteľné, vôbec nezostarol, vyzeral presne tak ako pred tými mnohými rokmi. Nevedela si vybaviť jedinú chvíľu na panstve, ktorú by tu strávila bez neho. Bola presvedčená, že všetci majordómovia sa narodia už ako dospelí a ich vek sa nemení až do chvíle, kým nezmiznú v diskretnom oblaku dymu. Veď oddaný sluha by si nedovolil unúvať svojou smrťou zamestnávateľa, to by jednoducho bolo absolútne nevhodné.

Nedočkala sa od neho srdečného privítania, po ktorom túžila. Odmerane sa uklonil a povedal: „Vitajte v Henley Hall, lady Swiftová.“

Vari si tú vetu nacvičoval? Ako inak by zvládol naraz vyjadriť toľký chlad, rezervovanosť a nádych nesúhlasu? Napokon čo vlastne očakávala? Pravdupovediac, nič. Tak ďaleko dopredu nepremýšľala.

„Ďakujem, Clifford.“

Aspoňže si tá pamätá, Ellie, utešovala sa v duchu. Aj keď na rozdiel od neho ja som sa dosť zásadne zmenila. Keď nič inšie, tak aspoň už dočiahnem na zvonec.

Tuho zovrel pery a podržal jej dvere, keď prekročila prah a vyšla dnu s pomerne minimalistickou a dosť ošumelou batožinou. „Prepáčte, mylady, nebodaj som zle pochopil informáciu od vás? Dovolil som si tomu porozumieť tak, že pricestujete zajtra večer

vlakom o osemnásť tridsať. Bol som pripravený ísť po vás na chipstonskú stanicu rollsom.“

„Správne ste porozumeli, Clifford. Ibaže som pricestovala skôr, dopravila sa sem bez vašej pomoci a tu som.“

„Výborne, mylady.“

Vtom jej pozornosť upútal zúrivy škrabot na dvere z orechového dreva za majordómovým chrptom, ktoré sa vzápätí rozleteli. Vybehol z nich postarší buldog s ovisnutou zvrásnenou kožou okolo papule, ktorý pazúrmi škriabal po drevenej dlážke všade tam, kde vo vstupnej hale nebola pokrytá hustými kobercami. Pes na ňu skočil s takou vervou, že so žuchnutím dosadla na stoličku s nízkym operadlom, zvráskavenou hlavou ju drgol do tváre a ako uvítací darček sa o ňu obtrel nosom drsným ako šmirgľový papier. Aspoň niekto dal najavo, že sa teší z jej príchodu.

Clifford zatlieskal a zvolal: „Už aj dolu, Gladstone!“ Pes si poslušne sadol. „To je pán Gladstone, mylady. Váš zosnulý strýko ho kúpil krátko po vašej poslednej návšteve na panstve.“ Zarazil sa, no napokon dodal: „Už je to dávno, čo ste prázdninovali v Henley Hall.“

Eleanor mlčala. Veľmi dobre vedela, ako dlho už nenavštívila žiadne miesto, ktoré by mohla nazvať čo len trochu svojím domovom.

Gladstone sa postavil a krátkym chvostom v tlmenom, pravidelnom rytme búšil do hustého koberca. Clifford zmenil tému rozhovoru. „Môžem vám ponúknuť čaj, mylady? Určite ste vysmädli po takej dlhej ceste.“

„Radšej by som sa išla prezliecť a trocha si usporiadať myšlienky.“

„Váš nebohý strýko vám zanechal pár dokumentov, ktoré by ste si možno rada prečítali.“

„Dokumenty? Takmer sedem týždňov som nezazrela čo len trochu slušnú posteľ. Dokumenty môžu počkať.“

„Ako si želáte, mylady. V takom prípade si vám dovoľím ukázať vašu izbu.“

Na elegantnej chodbe na poschodí Clifford zastal pred známymi dverami. Otvoril ich a odstúpil nabok. „Vaša izba, mylady.“

Eleanor stačilo pár krokov a vrátila sa o šesťnásť rokov späť. „Panebože!“ Neveriacky sa obzerala okolo seba. Bolo očividné, že izbu pravidelne upratujú, lebo nikde nebolo ani smietky. Určite ju aj často vetrali, keďže sa v nej vznášala vôňa čisto opranej bielizne. Ale inak sa odvtedy, čo v nej naposledy bývala, nič nezmenilo. „Clifford, ja...“ Zarazila sa a ďalšie slová jej zamrzli na jazyku, keď zbadala, ako sa rozhojdané cípy majordómovho fraku potichu vzdalujú po schodisku.

Eleanor zaskočená pocitmi stála uprostred izby. Ani vo sne by jej neprišlo na um, že sa vráti práve do tejto izby. Odkedy odišla do zahraničia, precestovala kus sveta a vyskúšala veci, na ktoré by sa len málo žien v jej veku odvážilo alebo by im to sotva niekto dovolil. A hoci minulý mesiac oslávila dvadsiate deviate narodeniny, pripadala si ako malé dievčatko. Pozrela do zrkadla na náprotivnej stene, v ktorom sa odrážala postava štíhlej ženy v beznádejne nmoderných šatách, jej ohnivočervené kučery a pokojný pohľad zelených očí. Pokrútila hlavou. *Dost' bolo chmúrnych myšlienok, Ellie!*

Sadla si na kraj postele tak prudko, že ružovo-zlatá prikrývka za jej chrbtom sa vydula. Prešla rukou po hodvábnnej látke a na svoje prekvapenie zistila, že sa chichoce. Ako malá túto prikrývku priam zbožňovala – občas si ju dokonca prehodila cez plecia ako princeznovský plášť a bábiky posadené na diváne zabávala svojím duchaplným rečením. No po pár rokoch, keď prišla znova na panstvo už ako pubertiačka, ju znenávidela.

Znova sa poobzerala okolo seba. Medzi dvomi klenutými oblokmami sa nachádzali tri vysoké policové skrine s vyrezávanými slonmi plné kníh. Nebodaj sú v nich...? Veru tak! Tie úžasné knihy, ktoré doslova hltala počas nekonečných upršaných dní, keď

sedávala schúlená s prekríženými nohami na podobločnici – *Rebecca z farmy Sunnybrook, Dobrodružstvá Huckleberryho Finna...* A na ďalšej polici *Tisíc a jedna noc, Ostrov pokladov, Cesta okolo sveta za osemdesiat dní a Kniha džunglí*. Ako malá verila, že tie príbehy sú skutočné.

Nad posteľou visel obraz oázy znázorňujúci karavánu oddychujúcich tiav, ktoré naberajú sily na ďalší úsek cesty. Ako dieťa sa naň vydržala dívať celé hodiny. Kedykoľvek neskôr si na ten obraz spomenula, vedela si ho vybaviť do najmenších podrobností. Okolo prameňa s vodou rástli palmy, zlatisté pieskové duny v dialke prechádzali do jemného purpuru. Pod palmami stáli ťavy s nádhernými sedlovými vakmi ozdobenými kaskádami čiernych a zlatých strapcov, ktoré sa ligotali v popoludňajšom slnku.

No celé tie roky ju na obraze najviac fascinovali pohoniči tiav – ich rozviate biele kaftany a červeno-biele kockované *kefje*, z ktorých im vykúkali len oči čierne ako uhoľ. Sedávala na posteli so zošitom položeným na skrížených nohách, do ktorého napísala toľko vymyslených dobrodružných príbehov o karavánach, že by niekoľkokrát zaplnili celú knižnicu.

A nakoniec si to všetko zažila aj v skutočnosti, Ellie. Precestovala si soľnú púšť Lút, putovala po Hodvábnej ceste a zažila mnoho ďalších dobrodružstiev. Niektoré boli dokonca ešte divokejšie než tie, o ktorých si snívala ako dievčatko.

Možno je najvyšší čas, aby sa tým už prestala sužovať. Sotva polovica toho, čo sa píše v knihách, zodpovedá skutočnosti. Sama na sebe zistila, že výhľady na horské masívy, putovanie púšťami a lesmi, spanie pod oblohou posiatou miliónmi žiarivých hviezd neraz vystriedal hlad, vyčerpanie a choroba.

Aj keď sa nikdy necítila taká plná života ako tam, veľakrát nevedela, kde bude najbližšiu noc spať alebo čím sa nasýti.

Netvárila sa, že je prvou ženou, ktorá sa vydala touto cestou. Išla po stopách svojich hrdiniek – tých niekoľkých statočných

priekopníčok, ktoré sa odvážili vzoprieť konvenciám a aj napriek nesúhlasu držali krok so svojimi známejšími mužskými kolegami. No aj tak to ženy mali dvojnásobne ťažšie.

Teší ju, že sa na to podujala? Nepochybne. Podobalo sa to v niečom príbehom v knihách? Ani trochu! Znova vzdychla. Keby len neprišiel ten pokašlaný list! No veľmi dobre vedela, že práve ten všetko urýchlil. Musela si priznať, že život, ktorý viedla, jej už neprinášal toľko radosti ako kedysi. Mala rada cestovanie, najmä do exotických krajín. To sa nakoniec stalo jej životným štýlom aj prácou a takto prežila väčšiu časť svojho dospelého života. No boriť sa každý deň s neistotou a nepohodlím po čase stratilo svoj pôvab.

Dokonca ani cesta z Južnej Afriky do Londýna jej nepripadala ako dobrodružstvo, ale skôr ako boj o prežitie. Treba však úprimne priznať, vravela si v duchu, že cesta dlhá takmer pätnásťtisíc kilometrov, ktorej súčasťou boli dve núdzové pristátia, by trochu unavila aj toho najneohrozenejšieho cestovateľa. Prvý let na novej trase vždy sprevádzajú ťažkosti, najmä pre jeho nepredvídateľnosť. A presne to platilo aj na prvý komerčný let z Kapského Mesta do Londýna. Zo štyridsiaticich piatich dní – toľko trvala ich cesta – boli vo vzduchu iba päť dní. Ostatný čas strávili na zemi opravovaním lietadla čímkoľvek, čo ako prvé našli v Sudáne a potom v Bulawayi, kde núdzovo pristáli. Nakoniec to, aj keď trochu otlčený a s modrinami, zvládli. „Už v živote nechcem vidieť piesok!“ zastonala Eleanor.

Na bielizníku si všimla bábku ešte vždy zamotanú v spleti povrázok. Chudák šašo. Jedno popoludnie sa s ním hrala, poskakovala s ním stále dookola po okrúhlom koberci a na druhý deň, keď mala zlú náladu, mu odtrhla nohy. Odvtedy sedí tam hore beznádejne zauzlený vo vodiacich nitkách. Zvláštno, bola takmer presvedčená, že už dávno pretrhla všetky putá, čo ju spájali s týmto miestom, vôbec jej neprišlo na um, že sa sem niekedy vráti a už

vonkoncom nie plná chaoticky zmiešaných pocitov pripomínajúcich zauzlené nitky toho úbohého šaša.

Hneď vedľa neho stála Eleanorina najmenej obľúbená, no zároveň najdrahšia hračka – dom pre bábiky vytvorený podľa panského sídla Henley Hall. Keďže medzičasom riadne podrástla, dovidela naraz na všetkých šesť poschodí v dome s otvoreným priechodom, v ktorom sa nachádzali repliky väčšiny miestností.

Boli zariadené nábytkom, obrazmi a v niektorých sa nachádzali aj bábiky. Bolo ich zo päť. Jedna predstavovala muža, pravdepodobne to mal byť strýko, tomu odpadla ruka; ďalšie dve v slúžkovských uniformách vykazala do kuchyne; a tá, ktorá sa ponášala na majordóma, skončila po mimoriadne ťažkom popoludní s Cliffordom v šatníku. Pohádali sa na tom, čo mladá dáma môže a čo by nemala robiť. S majordómom sa nezhodla v ničom, keďže si chcela užiť chvíle slobody, celá šťastná, že nemusí dodržiavať školské pravidlá.

Vtom upútalo jej pozornosť niečo v obloku na najvyššom poschodí domu pre bábiky. Natiahla ruku do miniatúrnej spálne a vybrala tú vec. Držala ju v dlani, obzerala zo všetkých strán – boli to vreckové hodinky jej strýka. V jedno upršané popoludnie s ňou strávil hodinu tým, že jej ukazoval trik, ako ich pomocou neviditeľnej nitky vyťahuje raz z jedného, raz z druhého vrecka.

„Hádaj, v ktorom sú teraz?“ nabádal ju.

„V tomto.“

„Aha! Znova zle.“

Uvedomila si, že to je jedna z mála milých spomienok, ktoré má na strýka. Väčšinou sa jej videl priveľmi odmeraný. A najviac zo všetkého cestoval, kvôli práci často chodil do zahraničia. Ako dieťa nemala ani potuchy, čo vlastne strýko robí, a aj teraz tápala. Vedela, že nejaký čas slúžil v armáde, ale pomerne skoro odišiel do dôchodku. A všetko, čo potom robil, bolo pre ňu zahalené rúškom tajomstva.

S povzdychom si vložila strýkove hodinky do vrečka. Potešilo ju, že našla aspoň jednu pozitívnu spomienku.

Eleanor zatvorila dom pre bábiky a vtedy si uvedomila tú iróniu, že jediné miesto, ktoré mohlo byť jej domovom, sa ním nikdy nestalo. A teraz jej patrí. Stala sa majiteľkou Henley Hall. No hneď si položila otázku, či sa tu vôbec niekedy bude cítiť ako doma, či tu nájde domov, o ktorom snívala. Odrazu mala pocit, že sa zadusí, že je vo vzduchu a sedí v malej kabíne otlčeného lietadla. Cliffordovi povedala, že si chce po ceste trocha usporiadať myšlienky. *Dobrá hlúposť!* Sama tu v izbe so záplavou spomienok, to je katastrofa. Vonku je jej svet, miesto, kam uniká, a presne to potrebovala aj teraz.

Keď zišla zo schodov, objavil sa Clifford. „Ste už dosť oddýchnutá, mylady, aby ste sa zoznámili s ostatným personálom?“

„Zoznámiť sa s personálom?“ V duchu si predstavila tie dve anonymné slúžky v dome pre bábiky. „Nie, Clifford. Nie som dostatočne oddýchnutá. Zoznámenie s personálom musí ešte nejaký čas počkať.“

Obliekla si kabát a kým sa ho jednou rukou snažila zapnúť, druhou schmatla kľučku dvier a otvorila ich. Clifford sa vrhol vpred a postavil sa jej do cesty.

„Mylady, už sa stmieva. V noci nie je bezpečné prechádzať sa po vonku. Je tam viacero...“

Čoho je tam viacero, to sa už nedozvedela. Eleanor schmatla klobúk, prekĺzla okolo majordóma a vyrazila von do hustného súmraku.

DRUHÁ KAPITOLA

Vonku už prudký vietor nabral takmer silu víchrice. Eleanor si musela držať klobúk, aby jej ho víchor neuchytil. Ako sa plahočila popri ceste k bráne, náhle zachytila akýsi zvuk a nebolo to skučanie vetra – pridal sa k nej strýkov buldog. Podchvíľou si hlasno odfrkol, lebo sa snažil držať s ňou krok a na krátkych nohách sa nemotorne knísal z jednej strany na druhú.

„Gladstone! Čo tu robíš?“ Keď sa k nemu sklonila, pes ju nadšene pozdravil – oblizol jej nos a čelo. „Fuj!“ Síce ju potešilo, že má spoločnosť, ale to uslintané pusinkovanie si mohol odpustiť. Eleanor hneď varovne zdvihla prst, že ak ju ešte raz oblizne, pošle ho domov.

Keď situáciu vyriešila, pokračovala v prechádzke, aby si vyčistila hlavu od dávnych spomienok. „Tak poď, starký. Uvidíme, či rozhodíme tie tvoje stuhnuté laby a moju nepríjemnú náladu. Priznám sa ti, že si ma nezastihol v najlepšom rozpolžení.“

Pravdepodobne ani Clifford nemal najlepší deň. A čo ostatné služobníctvo? S tými sa ešte ani nezoznámila. Vtom akoby jej vnútorný hlas pošepol – má vôbec význam sa s nimi zoznamovať, keď tu možno zostane len krátko a ani si nezapamätá ich mená? Stačí, ak sa odhodlá prežiť tri šialene nudné týždne v preplnených vlakoch a v nedýchateľnom dusne parníkov a bude späť vo svete, do ktorého patrí. Vo svete, kde žije rušný, dobrodružný život. Vo svete bez honosných oblekov a pompéznych uniforiem, v ktorom nevládnú smiešne pravidlá a etiketa.

Čo keby sa jej podarilo chytiť spiatočný let do Kapského Mesta? Cestujúci riadne zacvakali, aby mohli ako prví letieť z Kapské-

ho Mesta do Londýna, no Eleanor pochybovala, že bolo veľa tých, ktorí si kúpili aj spiatočný let. Ona mala výhodu, cestovala zadarmo, lebo firma, pre ktorú pracovala, to lietadlo vlastnila. No keď si predstavila, že ďalšie dva mesiace stráví núdzovými pristátiami a náročným prežívaním v púšti, celkom ju prešla chuť.

Vlastne vôbec nemala chuť s niekým sa stretnúť, kým si nevylepší náladu, a desaťminútová prechádzka k železnej bráne jej nestačila. Zhlboka si vzdychla a zabočila nie na cestu vedúcu do dediny, ale doprava a so svojím spoločníkom za päťami fučala do kopca. Kráčala po ceste – jej to pripadalo ako niekoľko kilometrov –, až prišla na križovatku s rozbitým smerovníkom. Keďže nemala potuchy, kde sa nachádza, bolo jej v podstate jedno, kam sa vyberie. Znova sa rozhodla zabočiť doprava a pokračovala v prechádzke.

Kráčala popri prázdnej ceste a snažila sa sústredene premýšľať. „Gladstone, kamoško, čo mám robiť? Dostala som list, v ktorom stálo, že mi zomrel strýko, ale bola tam aj nečakaná novina, že mi odkázal Henley Hall. Tak... som sa vrátila v nádeji, že sem zapadnem, že to bude môj domov.“ Eleanor pokrútila hlavou. „Ale, ako zvyčajne, cítim sa tu ako úplná cudzinka.“

Vyzeralo to, že jej starosti Gladstona nudia. Svížny poklus už dávno zamenil za pomalé šuchtanie a so sklonenou hlavou sa podchvíľou tu a tam pristavoval, akoby sledil po imaginárnych zajacoch.

Pes však mal ešte jeden dôvod, pre ktorý čoraz viac upadalo jeho nadšenie. A ten si odrazu všimla aj Eleanor. „Pánabeka, celkom som sa stratila v tých mojich hlúpych úvahách a vôbec som si nevšimla, že prší.“

Dážď nabral na sile a neľútostný príval studenej vody spôsobil, že Gladstone každú chvíľu potriasal mokrou hlavou. Eleanor nemala potuchy, ako postarší buldog znáša takéto počasie, a robila si starosti, aby ten úbohý pes nenachladol. Alebo aby sa mu

nestalo ešte niečo horšie. Čo ak sa mu vlhko usadí v kĺboch a tie jeho geneticky stuhnuté nohy mu celkom vypovedajú službu?

Vtom tak silno zahrnelo, že podskočila ako vyľakaná ovca. Gladstone sa jej pritisol k nohám a schúlil sa pod sukňu. „Prepáč, starký.“ Zložila si z krku šál a priviazala mu ho k obojku, lebo sa obávala, že pri ďalšom zahrnení sa pes ešte viac vyplaší a utečie. Vtom sa zablysko a vzápätí sa ozval hlasný rachot, čo znamenalo, že búrku už majú takmer nad hlavou.

Eleanor vylovila strýkove vreckové hodinky. Bolo takmer štvrt na jedenásť. Prechádzali sa už takmer trištvrtehodinu a ona nemala ani hmlistú predstavu, kde sa nachádzajú. „Úkryt, Gladstone. Niekde tu musí byť nejaká diera, kde prečkáme, kým sa búrka vyzúri.“

Mokrú vlasy, ktoré jej vetrisko pricapil na tvár, ju pichali do očí a premočené oblečenie sa jej lepilo na telo. Medzi vetvami stromov, ktoré sa zúrivo nakláňali raz na jednu, raz na druhú stranu, odrazu zazrela za hustým plotom záblesk svetla. Keď ju silný nápor vetra hodil bokom, psa potiahla so sebou. No zároveň v medzere medzi rozhojdanými konármi znova zazrela jagavé svetielko.

„Poďme, starký. Spása je na dohľad!“

Eleanor s očami prižmúrenými pred návalmi dažďa sa bojovne predierala cez hustý porast. To svetlo vychádzalo z nejakého prístreška alebo búdy. „Gladstone, stavím sa s tebou o týždenný prídel granúl, že tam v tej búde budú mať pre mňa kávu a pre teba teplú deku.“ Snažila sa, aby premoknutý buldog šiel rýchlejšie, no hrozilo, že to neovládne a začne sa vzpierať.

Konečne sa dostala bližšie a zistila, že ten prístrešok je veľká drevená chalupa pre robotníkov. Ibaže medzi ňou a chalupou sa nachádzal drôtený plot a ešte k tomu paradne vysoký.

Roztrasenými prstami priviazala Gladstona o tyč plota, pricapila mu na hlavu svoj klobúk, aby mu aspoň trochu chránil krvou podliate oči pred privalmi dažďa. „Len im dám vedieť, že potrebujeme pomoc, a hneď sa po teba vrátim.“

Keď sa škriabala na plot, pes ju sledoval žalostným pohľadom. Celkom hore sa prehupla na druhú stranu, no v tej chvíli jej zamrelo srdce v hrudi. Na druhej strane plota bol hlboký, prudký svah. *Ellie, to je dvanásť metrov a možno aj viac!* Kameňolom! Tomu sa hovorí šťastie! Za úzkym pásom stromov sa skrývalo úbočie tvorené horninami kriedy a kremeňa, ktoré strmo kle-salo do jazierka s atramentovočiernou vodou a práve to mala rovno pod nohami. V hlbokých zásekoch úžľabiny sa sem-tam uchytili riedke kríky. Na opačnej strane jazierka bol povrch vyrovnaný tak, že vznikol dostatočne veľký priestor, na ktorom sa mohli otáčať nákladiaky a bolo možné postaviť chalupu pre robotníkov.

Čakalo ju namáhavé zliezanie z plota, pri ktorom si roztrhla šaty. Keď oblohu znova preťal blesk a doznel rachot hromu, z chalupy začula zvýšené hlasy a cez oblok zbadala v tlmene osvetlenej miestnosti muža. Stál tam s rukami nad hlavou, akoby sa vzdával.

Zakrútila hlavou a niekoľkokrát silno žmurkla, aby sa zbavila kvapiek dažďa v očiach. Nebola si celkom istá, ale... je možné, že ten človek sa jej videl akýsi známy? Ako by najlepšie upútala jeho pozornosť? Mávanie by bolo asi lepšie než krik. Ešte to ani nestihla domyslieť, keď sa odrazu zablýslo, ozval sa praskot a ona – ešte vždy visela na plote – zmeravela. Ďalší blesk? Nie, to bol výstrel! Celá zhrozená sa dívala, ako muž spadol na chrbát.

Rýchlo zliezala dolu, až napokon zoskočila na zem. Prsty mala od zimy také skrehnuté, že jej trvalo viac než minútu, kým odviazala Gladstona. Učupila sa za krik hlohu a pritiahla k sebe aj zmäteného psa. „Neopováž sa čo len ceknúť!“ varovne zasyčala. No zároveň horúčkovito premýšľala. „Gladstone, ten človek možno potrebuje našu pomoc. Musíme nájsť miesto, kadiaľ sa dá ten plot obísť. Niekde tu predsa musí byť vchod. Poďme!“

Prikrčená pobehla späť na cestu, ktorá už pripomínala skôr potok. Odrazu sa z tmy vynorilo auto, svetlá reflektorov ju oslepili.

Rýchlo sa pratala preč aj Gladstona strhla so sebou. Auto prefrčalo okolo nej a znova zmizlo v temnote.

Hoci bola do nitky premočená a skrehnutá od zimy, rozhodla sa, že bude bezpečnejšie, keď nepôjde po ceste. Znova sa predrala cez nízky porast k plotu a kráčala vedľa neho, ťahajúc za sebou čoraz väčšími sa zdráhajúceho buldoga. Potkýnala sa v hustej tráve, kabát sa jej zachytával na divoko sa hojdajúcich vetvách, až nakoniec prišla k otvorenej železnej bráne. Na strýkových vreckových hodinkách skontrolovala čas. Pol jedenástej. Toho muža zastrelili asi päť minút po tom, čo prvý raz pozerala na hodinky – vtedy bolo desať minút po desiatej. To znamená, že ten človek krváca najmenej štvrtihodinu, ak aj nie dlhšie... alebo je už mŕtvy. Opatrne sa prešmykla cez bránu a čo najrýchlejšie, ako sa len dalo, prebehla krížom cez dvor k chalupe, v ktorej sa svietilo. Búrka už zoslabla, prestalo hrmieť a v čudnom tichu, ktoré nastalo, počula, ako jej búši srdce.

Vzchop sa, Ellie! Vyhréšila sama seba. Nebolo to prvý raz, čo sa ocitla v podobne nebezpečnej situácii, no aj tak akoby ju nohy nechceli poslúchať. Možno je to tým, že chrbát mala celkom premočený od studeného dažďa. Celá roztrasená zastala pred vchodom do chalupy.

Všade navôkol bolo ticho. Nikde žiadny pohyb.

Gladstone ju ťahal k dverám, náhle však zastal a vetril. V miestnosti bolo pár drevených debien, stôl z neopracovaných dosiek a niekoľko lopát opretých o stenu. Eleanor sa zadívala na špinavú dlážku a aj v tlmenom svetle zbadala zlovestne tmavú mláku.

„Čo myslíš, Gladstone, je to krv?“ šepla. Podľa veľkosti mláky usúdila, že jej zmysly ju neklamali. Videla muža, na ktorého niekto vystrelil, a ten muž zomrel, tým si bola istá. No nejakým príšerným kúzelníckym trikom sa stalo, že telo zmizlo.

Po návrate do Henley Hall sa len horko-ťažko vysúkala z premočených šiat. No pri spomienke na monzúnové dažde v Indii a na

to, ako sa takmer utopila, ju potešilo, že našla cestu späť na panstvo a že sa nestala obeťou nehody. Keď s Gladstonom vyšli z kameňolomu a kráčali po ceste, ktorou sem prišli, náhle sa z temnoty vynoril motocykel. Šofér ich zrejme spozoroval v poslednej chvíli, lebo prudko strhol riadidlá a len o vlások sa im vyhol. Našťastie, podarilo sa mu stroj vyrovnat' a rútil sa ďalej do tmy, zato Eleanor zostala stáť ako obarená a srdce jej búšilo opretekty. Prečo, kládla si v duchu otázku, práve v takúto noc niekto riskuje bezohľadnou jazdou? Navyše na ceste, ktorá – pokiaľ jej bolo známe – vedie len do kameňolomu a do niekoľkých, ďaleko od seba stojacich gazdovstiev?

Ani Clifford jej po návrate do Henley Hall nezlepšil náladu. Premeral si ju od hlavy po päty a zovrel pery. „Možno v noci ako táto, mylady, by bolo múdrejšie vybrať sa na prechádzku rolls royceom. V prípade pána Gladstona,“ pozrel na premočeného buldoga, „v jeho požehnanom veku, určite.“

Treba férovo priznať, že Eleanor pripomínala tragickú tuláčku, ktorá zablúdila vo vresoviskách – teda za predpokladu, že v chilternskom kraji nejaké vresoviská vôbec sú. No v žiadnom prípade teraz nemala chuť počúvať výčitky. Clifford sa k nej správal ako k malému decku. Teraz je ona paňou v tomto dome a bude to tu fungovať inak. Pocítila, ako jej od hnevu sčerveneli líca.

„Ako sa cítite, mylady?“

„Ach, Clifford, úžasne. Nie som premočená do nitky ani premrznutá na kosť a vôbec zúfalo netúžim po hlte brandy po tom, čo...“ Zarazila sa. Prečo by mu mala povedať, čo videla? Určite by si neodpustil poznámku, že je spoločensky nevhodné, aby sa dáma vyskytla na mieste, kde sa stala vražda, alebo by vytresol nejakú podobnú hlúposť. „Horúce brandy ma postaví na nohy. Nič viac nepotrebujem, vďaka.“ Zvrtla sa a v premočených topánkach, vydávajúcich čvachtavé zvuky zamyslene kráčala po schodoch, ťahajúc za sebou na šále uviazaného Gladstona. Ten sa za ňou poslušne plahočil,

ochotný poslúchnuť akékoľvek jej želanie, pokiaľ to nebude znamenať, že má znova ísť von do dažďa.

V kúpeľni ho riadne vydrhla suchým uterákom. Nadšene sa vrtel a blato prilepené na srsti čoskoro zmenilo miesto a stalo sa súčasťou hrubého bavlneného uteráka.

„Pozri, koľko neporiadku si narobil! Nečudovala by som sa, keby si ňa gazdiná podala za to, že bude mať viac prania.“

Buldog si ju znechutene premeral.

„Ty si chcel ísť na prechádzku.“ No aj tak, možno mal Clifford pravdu. Pohladkala psa po hlave. „Zaslúžiš si trocha prepychu, keď si to tak hrdinsky ustál. A tento dom je rovnako tvoj, ako aj môj. Vlastne tvoj je ešte viac.“

Vtom sa vo dverách objavila gazdiná, pani Buttersová, s horúcou brandy a s ďalšou „posilou“ – tanierom toastov nahrubo natretých maslom. Ani slovom sa nezmienila o stave, v akom našla uteráky, iba poznamenala: „Prinesiem vám čisté, keby ste si chceli dať horúci kúpeľ, čo by ma neprekvapilo.“ A odišla.

Keď znova osameli, Eleanor sa opäť vrátila k tej chúlостivej záležitosti, aby ju prebrala so svojím novým dôverníkom. „Vec sa má tak, Gladstone, že sme sa stali svedkami vraždy, tak to musíme oznámiť polícii. Aj ty si do toho namočený až po uši.“ Gladstone, pokiaľ išlo o jeho úlohu v následných krokoch, sa netváril ktovie-ako presvedčivo, preto Eleanor pokračovala: „Tak teda na tú políciu musím ísť ja... ibaže ty vieš, čo si myslím o úradných osobách.“ Odmlčala sa, no buldoga to očividne nezaujalo. Hlasno si odfrkol a zvalil sa na zvyšné uteráky, čím dal jasne najavo, že ďalej sa nemieni zúčastňovať na diskusii.

No Eleanor tým neodradil, lebo pokračovala: „Vieš, nepatrím k ľuďom, ktorí otravujú každého policajta. Navyše s nimi nemám najlepšie skúsenosti. Chlapovi stačí dať odznak a hodnosť a hneď si myslí, že iba on vie, čo je dobré a čo zlé. Čo by mi až tak neprekážalo, keby moc nekorumpovala.“

Zamyslene pokrútila hlavou. „Možno by nebolo od vecí, Gladstone, keby v polícii pracovalo viac žien. Počula som, že pár ich tam majú, ale pochybujem, že na miestnej policajnej stanici sú dostatočne osvietení, aby zamestnali ženy policajtky.“

Znova sa odmlčala. Hľadala alternatívny plán a skončila s nulovým výsledkom. V podstate v dedine nepozná nikoho okrem Clifforda a s tým má veľmi mizerný vzťah. Navyše na tom mužovi, ktorého zastrelili, ju niečo upútalo. Zdal sa jej akýsi povedomý a predsa... *Kto by to mohol byť?* lámala si hlavu.

„Tak, tá polícia je jasná.“

Gladstone plesol chvostom. Nebodaj tým chcel naznačiť, že súhlasí, alebo to bol zašifrovaný signál, že ešte chce toast? Keďže ho v búrke vláčila po vonku, usúdila, že si zaslúži vhodné ospravedlnenie. „Tu máš, starký, máš nárok na posledný kúsok.“

Vtom sa objavila pani Buttersová, prišla po tanier a pohár, ale aj zistiť, či má ešte priniesť brandy. Na stoličku položila kôpku čistých uterákov a pred odchodom navrhla, že možno by Gladstonovi bolo lepšie pri kozube v obývačke.

Eleanor podvedome schytila čistý uterák a svojmu novému dôverníkovi ním zotrela toastové omrvinky z chrbta.

Pani Buttersová je omnoho príjemnejšia osoba než ten naškrobený Clifford. My ženy musíme držať spolu! pomyslela si.

„Zajtra ráno! Ako to myslíte, že zajtra? Prečo, dofrasa, by to malo počkať až do zajtra?“

Eleanor bola v šoku. Trvalo jej celé veky, kým sa dovolala na políciu. Všetky hovory na jediného miestneho policajta, strážnika Frya, v Little Buckforde boli presmerované do Chipstonu. Bolo zrejmé, že pani Fryová prekvapila svojho manžela, keď mu ako dar priviedla na svet trojčatá, vďaka čomu dostal pár dní voľna. Eleanor stačilo pomyslieť na pôrod a dostala triašku. Áno, priviesť na svet nový život je možno Boží dar, ale tí mechanici, ktorí pri

pôrode asistujú, sú určite výtvorom diabla. A ešte k tomu trojčatá! Čím si to tá úbohá žena zaslúžila?

Znudený hlas sa jej spýtal, či je ešte stále na linke.

„Áno, pán strážnik. Chápem, polícii sa črtá možnosť, že získa troch nových miničlenov, ale to teraz nie je podstatné. Na vlastné oči som videla, ako niekto zavraždil muža!“

Zo slúchadla sa ozval tentoraz už dôraznejší hlas. „Slečna, ak na mieste nie je telo, o čom ste ma ubezpečili, a nikto okrem vás nebol svedkom tej vraždy, nevidím dôvod, aby sa tam ešte dnes v noci niekto štrachal.“

A telefónna linka zmlkla.

TRETIA KAPITOLA

Ráno bolo jasné a pokojné, ako sa to po búrke často stáva. Možno sa to zdalo len v porovnaní so včerajším večerným besnením živlov, ale vzduch bol akosi čudne pokojný, akoby si sám život dal pauzu. Kríky okolo polkruhovitej príjazdovej cesty bezútešne ovisli, platany a lipy, ktoré sa vždy hrdo vypínali na trávniku, teraz stáli s ovisnutými vetvami. Dokonca ani mokrá vrstva listov a konárov, čo pokrývala zem, sa nehýbala.

Eleanor mala nepokojný spánok, podchvíľou sa budila. O tretej nadránom usúdila, že sa zbytočne snaží, a hodiny do svitania strávila prehŕňaním sa v knihách svojho detstva.

Očakávala, že sa pokojne naraňajkuje, keďže policajti nemali prísť skôr ako o jedenástej. Treba priznať, že čakanie nikdy nepatrilo k Eleanoriným obľúbeným voľnočasovým aktivitám a dnes ráno ju tikanie hodín mimoriadne vytáčalo.

„Želáte si ešte čaj, mylady?“ spýtal sa jej Clifford, hádam po stý raz a položil na stôl ďalší tanier s niečím, čo by dnes jej žalúdok nezniesol, aj keď za normálnych okolností sa na jeho fungovanie nemohla sťažovať. Nesúvisí to s nedostatkom spánku? Alebo s tým, že v noci videla tú vraždu? Áno, to bude príčina. Pohľad na zomierajúceho človeka môže vziať chuť do jedla. „Môžem vám doliať kávu?“

Eleanor šľahla po majordómovi pohľadom. Čo za hru to s ňou hrá? „Nepýtali ste sa to isté už pred chvíľou?“

„Nie, mylady. Pýtal som sa vás, či si ešte želáte čaj. Toto je káva,“ dodal a pozrel na jej šálku. „Zdá sa, že pijete oboje.“

Eleanor prikývla, no myslou bola niekde celkom inde. „Momentálne nemám ktovieakú chuť na raňajky, preto som uprednostnila tekuté občerstvenie.“

Clifford sa na chvíľu zamyslel. „Možno by vám viac vyhovovalo, keby sa raňajky podávali o jedenástej. To by však znamenalo, že z rozvrhu by nám vypadla desiata. Prípadne by som mohol požiadať pani Trotmanovú, aby raňajky servírovala na obed a obed posunula na čas večere. No v takom prípade by som vás musel o polnoci zobudiť na večeru.“

Majordóm ju celkom vyviedol z miery. Vari vtipkuje? Alebo sa jej posmieva? „Povedzte mi, Clifford, čomu vďačil môj strýko za to, že každý deň vstrebal všetky tie vaše neúnavné rady?“

„Tmavému čaju značky Darjeeling a citrónu, mylady.“

Našťastie práve vtedy vošla do jedálne pani Buttersová a oznámila, že „džentlmen od polície“ čaká vo vstupnej hale.

„Ďakujem, pani Buttersová.“ Eleanor pozrela na hodiny na rímse nad kozubom. Bolo päť minút po jedenástej. „Povedzte, prosím, pánu strážnikovi, že prídem o pätnásť minút.“

„Isteže, mylady,“ prikývla Buttersová, no zostala stáť na mieste. „Prepáčte, mylady, ale ten džentlmen povedal, že sa príšerne ponáhľa.“

„Vravíte, že sa ponáhľa? V takom prípade mu odkážte, že prídem o dvadsaťpäť minút. Možno nepohrdne šálkou čaju, kým na mňa bude čakať vo vstupnej hale.“

Gazdiná prikývla a odišla. Clifford naklonil hlavu a zbokú si Eleanor premeral.

„Ja som na nášho ‚džentlmena od polície‘ čakala,“ znova pozrela na hodiny nad kozubom, „presne dvanásť hodín. Myslím, že necelá polhodina, ktorú bude čakať on na mňa, je férová.“

„Isteže, mylady.“

Eleanor by prisahala, že na majordómovej tvári postrehla záblesk úsmevu.

Tikajúce hodiny odmeriavali čas. Clifford odložil nakrájanú klobásu na podnos. Eleanor si potiahla gombíky na kardigáne tak, aby boli v jednej línii. Zato záhyby jej pásavej tvídovej sukne predstavovali zložitejší výzvu, keďže hrubšie zelené pásy sa odmietali zladiť s pevne zažehlenými záhybmi. Keď prstami rátala perly na jednoradovom náhrdelníku, vyšmykol sa jej z ruky a potom ich prerátala ešte dvakrát. Ukradomky znova pozrela na hodiny nad kozubom. Jedenásť hodín, dvanásť minút. Prešlo ešte len sedem minút. *Ellie, ty sa vážne musíš naučiť umeniu ničnerobenía, najmä teraz, keď si dáma, ktorá nemusí pracovať.*

„Ako rýchlo ten čas letí,“ poznamenal Clifford, čím jej ponúkol šancu na únik.

S vďakou ju prijala a hneď vstala od stola. „Je málo pravdepodobné, že sa vrátim tak, aby som stihla desiatu, Clifford. Čo keby pani Trotmanová odložila svoje dopoludňajšie pochúťky a naservírovali by ste mi ich k popoludňajšiemu čaju, ktorý by sme tak, ako ste navrhli, mohli presunúť na čas večere?“ Keď si takýmto detským trikom pripísala bod, Eleanor vyšla z jedálne.

„Pôjdeme, pán strážnik?“ Eleanor kývla rukou k vstupným dverám.

„Ak dovolíte, slečna, seržant. Seržant Wilby,“ upozornil ju a rukou zastoknutou v rukavici si poklopkal po výložke na ľavom pleci. Z fúzov mu vyčnievali chlpy, ktoré sa mu zachytili o hornú peru.

Eleanor zastala pred zrkadlom a založila si klobúk. „Lady Swiftová, s vašim dovolením, seržant. Ideme?“ *Kristepane, Ellie, ešte nie si ani dvadsaťštyri hodín v Anglicku a už sa z teba stáva odporná snobka!*

Vonku čakal seržantov mladý, zdravo vyzerajúci asistent, ktorý im otvoril dvere na automobile Ford Model T pristavenom rovno pri schodisku.

„Ďakujem, pán strážnik...?“

„Moje meno je Lowe, mylady. Viete, veľmi sa snažím, aby ma povýšili.“

„Držím palce, aby sa vám to podarilo.“

Keď Lowe dosť rozpačito a s istými ťažkosťami nakoniec prebral motor k životu, Eleanor sa prihovorela seržantovmu zátylku.

„Príde do kameňolomu ešte niekto ďalší? Nejaký detektív?“
Nechcela, aby to vyznelo uštipačne.

„Kým nevieme, s čím máme dočinenia, lady Swiftová, nepokladal som za potrebné plytvať vzácnym časom policajtov,“ odvetil Wilby. „Detektívi a ďalší odborníci sú špeciálne trénovaní a nasadzujeme ich na omnoho vážnejšie prípady.“

„Omnoho vážnejšie prípady? Veď tu hovoríme o vražde!“

Wilby sa obrátil dozadu. „V takom prípade budeme pokračovať v zisťovaní, či ide o ‚vraždu‘. Šliapnite na to, Lowe.“

Na mieste, kde sa cesta z Henley Hall stretala s hradskou vedúcou z dediny, Wilby sa ponad plece opýtal: „Kadiaľ teraz, lady Swiftová?“

Eleanor mala čo robiť, aby nedala najavo, aká je podráždená. Veď ten vrah behá po slobode. „Doprava a potom rovno hore až k tomu rozbitému smerovníku. Tam by mal byť ten výhľad.“

„Výhľad na čo?“

„Na ten kameňolom, seržant.“ Snažila sa skryť rozčúlenie. „Prečítali ste si vôbec tie poznámky, ktoré ste si zapisovali počas nášho telefonátu? Predpokladám, že ste to boli vy, s kým som v noci hovorila.“

„Kameňolom?“ Seržant si ju úkosom premeral, hoci hlavou vôbec nepohol a ani neodpovedal na jej otázku. „Dúfam, že nájdete ten správny. V tejto oblasti je dier ako v ementáli.“

O chvíľu sa jej zdalo, že to miesto vidí. „Tamto! Tam je tá križovatka. Hneď tu zabočte doprava.“

Stromy chvíľu boli, potom zasa nie. Živý plot sa vinul stále ďalej. Pás trávy na okraji cesty hustol. No odkedy zabočili doprava, Eleanor nespoznávala nič z toho, čo videla v noci.

„Lady Swiftová,“ ozval sa podráždený hlas, „je to ešte ďaleko?“

„Ten chodník sa mi ťažšie hľadá, seržant. Vydržte, prosím.“ Zle sa jej orientovalo, auto išlo prirýchlo. „Spoznám to, choďte čo najpomalšie, strážnik Lowe.“ Eleanor začula akési mrmlanie zo sedadla spolucestujúceho, no rozhodla sa ho ignorovať. „Tamtá húština sa mi vidí známa.“

No keď sa bližšie prizrela, ukázalo sa, že ju vôbec nespoznáva. Lowe sa tváril, že na úzkej ceste sa s automobilom len ťažko obráti. Keby bol vyčkal na príhodnejšie miesto a neposlúchol hneď rozkaz, ktorý naňho vyštekol seržant, predný reflektor mohol dopadnúť lepšie.

„O tom sa pohovárame u nás na stanici, Lowe,“ zahučal Wilby.

„Prepáčte, seržant.“ Lowe sa vrátil do auta a preliačený rám reflektora hodil na dlážku.

„Lady Swiftová, nech sa páči.“ Wilbyho už táto eskapáda unavovala a bol taký nezdvorilý, že to dával najavo.

„Aha, to je ono!“ ozvala sa Eleanor.

Chodník sa zvažoval ku kruhovému objazdu vysypanému štrkom a tam sa konečne skončila hra na schovávačku.

Wilbymu tvár sčervenela ako paprika. „Uvedomujete si, lady Swiftová, že sme sa v tomto automobile vozili takmer dvadsať minút len preto, aby sme skončili tam, kde sme začali? Tamto,“ ukázal rukou ponad jej plece, „je múr, ktorý ohraničuje pozemky Henley Hallu.“

Eleanor zažmurkala. Ako je to možné? Vtom však pochopila...

„Samozrejme, seržant, čo by ste čakali? Bola tma ako v rohu, zúrila príšerná búrka a... a je to už dobrých pár rokov, čo som sa tu naposledy prechádzala. Je len pochopiteľné, že som trocha stratila orientáciu a... krúžila dookola.“ Zdvihla ruku, aby mu dala najavo, že je zbytočné, aby odpovedal. „Seržant, čo keby sme nemrhali časom a pohli sa ďalej?“

Chvíľu to vyzeralo, že Wilby vyštekne na strážnika Lova, aby obrátil auto, že padajú preč, ale pod Eleanoriným výhražným

pohľadom skrotol ako baránok, zosunul sa späť na sedadlo a len zamrmlal: „Pokračujte, Lowe a pozor na pneumatiky.“

Keď na ceste plnej výmoľov automobil viackrát nadhodilo, Eleanor sa obrátila na seržanta a poznamenala: „Teda poviem vám, mala som šťastie, že som si tu včera v noci nevyvrtla členok.“

Wilby sa zatváril, že by ho v podstate ani veľmi netrápilo, keby si Eleanor vytkla oba členky.

Rozhodla sa jeho pohľad ignorovať a obzerala si okolie, či zbadá nejaký orientačný bod, ktorý by sa jej videl povedomý. Keď žiadny nenašla, pokrútila hlavou. Ona, ktorá sa nestratila v púšti ani v hlbokých lesoch, si nevšimla, že ten kameňolom susedí s pozemkami jej strýka! Keď to však domyslela do dôsledkov, naskočila jej husia koža. Dosiaľ brala tú vraždu ako záležitosť, ktorá sa odohrala kdesi ďaleko, no teraz si uvedomila, že toho muža zavraždili len kúsok, čo by kameňom dohodil, od Henley Hall.